

1857-06-05

AUTHOR/KEY FIGURE

Carl Ploug

FACTS

Document type:
Note

Archive:
Mappe 38 nr. 27

TRANSCRIPTION

Afventer transskription

SKOVGAARD-MUSEET

Mappe 38 Nr. 27

Grundlovs = fester

den 5te Juni 1857.

For Kongen.

Mel. Vist stolt paa Guds Bølge.

Hvor Frihed deltes lige
Imellem Folk og Drot,
Der smigerlange vige,
Der klinger Sandhed godt.
Vi fra betalte Tunger
I Hestens Diebligt
Nu høit med Stuen runger
Et: Leve **Frederik!**

Vi glemte i Danmark være,
(Hvor Mængt vel glemtes tid!)
Med **Frederik Folketsære**
Blev folket stærkt og frit.
Sjændt engt man Grændsen stifter
Med Stormagts Maalestør,
Den lille Plet er stifter;
Dhi Trostads Magt er stor.

Al denne Trostads Skyld,
Med Hjerte, Sind og Hu,
Ham, hvem vi Dagen skyld,
Et Leve! bringes nu.
Trygt med sit Folk han stævne
Igennem alle Smer,
Og naar vi **Frihed** nævne,
Skal **Frederik** nævnes her!

Cl. H.

For Grundloven.

Danmark! dristigt BANG og VANGE,
Luft med Bølgen blå,
Du bestod i Alder strenge,
Da kun Fri var Raa;
Skulde saa i **Frihedsdage**
Vi mistvilde og forfage,
Iffe freidigt Stemmen have
Til et: **Danmark leve!?**

Hvor Sjarlommerluftning bare
Jublen over Jord!
Være — eller ikke **være?**
Spørge skal ei Nord.
Med de Lybste, Slaver, Bønder
Være Gen de fremde Brønder!
Over Frihed, over Vrede
Noter ei regere!

Lad dem pille ved Papiret;
Trods alt Overmod,
Frihedsfreet er dog spiret,
Slog i Hjertet Rod.
Storm kan sprede, Lyn kan ramme;
Men fra en „poetisk“ Stamme
Friske Stud vil skyde Grene,
Atter Tre forene.

Dag, skönt denne Aand maa herne
 Gvert et: Tie og Skat!
 Der vi først og fremmest værne
 Frihedsbrevet selv.
 Hellig os hver Tøddel være,
 Alders Staa og Ungdoms Kære
 Gøit mod Himlen Naabet svære:
Danmarks Grundlov lever!

För Danmark.

Nel. Kong Karl den unge hjetle.

När gyltne semmarsunden
 belyser „Dannevang“
 och full är bodelunden
 af nåltergalars slang,
 du Danmarks Følt, dig snyda,
 till fest så manfartt opp,
 sjung ut din fröjd, din lyda,
 din unga Frihets hopp!

Sjung ut i glada toner,
 på varma hjertans vis,
 i fulla unisoner
 det gamla Danmarks pris!
 Gång framfar opp fring hårdan
 och öppna dörren vidt,
 att fritt må ses för verden
 hvad herrligt allt är ditt!

När faran sig förmår
 och stormen faller på,
 och mörka tordöns-skyar
 dig åter ofärd spä,
 låt annan sång då ringa,
 till kamp så manfartt fast
 och låt ur sidan hunga
 det svärd, som aldrig brast!

Låt då den ståtsefäst fara,
 som blott gör svart till hvitt!
 men rätt skall rätt då vara,
 och fritt på allvar fritt!
 Din post då Eibern värde,
 framåt, du slutna här!
 och Nordens gamla garde
 skall snart stå hos dig där.

Så, hvad der än må bringes
 af nästa morgenslund,
 ej gammal trost bervinges
 vid Vester eller Sund!
 Så, hvad deromme mände,
 det Danmark lever än;
 stolt dannebrogens stände!
 friskt mod! I danske män!

Sturzenbröker.

Man synes meget godt om frit
Med Hænderne at virke,
Dg vilde gjerne til sig lidt
Af Andres Binding lirk; 1850
Men naar det hedder: „Allemand
Bor frit sig selv ernære“! —
Saa raaber man, saa hoit man kan:
„For Guds Skyld lad det være“!

Al Frihed har — vel at forstaae —
Dg skal ha'e sine Grændser;
Men vil man Tingen selv, saa maa
Man ta'e dens Conseqventser.
Kun Den, der Andre unde kan,
Hvad han for sig mon kræve,
Kun han med Alvor og Forstand
Kan raabe: Frihed leve!

C. Ploug.

For Norden.

Mel. Kong Christian stod ved højen Mast.

Velsign, o Gud! det gamle Nord,
Vort Fædreslot,
Med Nordlyskloft og Hjeldevang,
Med Bogestærm og Graanstæng,
Med røde Bær og hviden Hag
Dg Havet blaat,
Hvor op af Veddragts suntne Spor
Nu Broderkærligheden groer
Saa godt!

O, lad detis Sønners Hjerterlag
Et meer forgaae,
Men lifligt folke ud sin Pragt,
Dg vise gjennem Daad sin Magt,
Dg søde af sig selv en Pragt,
Som fan bestaae,
Saa sammen de paa Kampens Dag
For samme Hjel og samme Sag
Maas slaas!

Da skal vi juble høit i Sky
Vor Høraarsang;
Thi da staar først vor Frihed fast,
Da er vort Liv ei Tænningslast,
Da fejste vi ei Overlast,
Et Tryk og Dvaang;
Da skulle Mattens Stygger flye,
Den Jundag, som da vil grye,
Er lang.

C. Ploug.

Slutningsang.

Mel. Vi Sønner gjør ei mange Ord.

Vi er' jo enige deri,
At være **frid** hulde;
Men lad os ogsaa see, om vi
Er' enige tilfulde!
Thi Navnet er jo tun en Klang;
Men naar det gjælder Sagen,
Det synes dog, som mangen Gang
Er del forskellig Smagen.

At Pressens Frihed er til Gavn,
Naturligvis man tyktes,
Dg mindes uden mindste Savn
Hr. **Kierstens** „Maas trykkes“;
Men bliver selv man traadt paa Taa
Af visse stemme Blade,
Saa falder pludselig man paa,
At Friheden gjør Slade.

Selv onsker man at tænke frit
Dg troe hvad man behager,
Om det er Meget eller Lidt,
Man mener Ingen rager;
Men naar en Klynge samles a'
En aandelig Løsgænger,
Saa finder man, den bør ei ha'e
Sin Troesfrihed lenger.